

Hồi thứ bảy mươi ba

Trong nhà ma gặp lũ hung tàn

Bốn hán tử ngơ ngác nhìn nhau lắc đầu chứ không trả lời.

Lão già lại hỏi:

- Không phải ma quỷ gì đâu. Chúng ta chạm trán cao nhân rồi. Chỉ trong khoảnh khắc mà họ thấp được đèn nến trước ngoài bốn chục toà linh đường thì mau lẹ quá chừng! Hứa lão gia, lão gia nghe tại hạ nói vậy có lý không?

Câu sau lão hướng về phía Từ Thiên Xuyên để hỏi.

Từ Thiên Xuyên giả vờ ngớ ngẩn đáp:

- Bọn tại hạ e rằng chúng ta đã đụng đầu với chủ nhà. Tại hạ tưởng chúng ta nên đến trước linh đường lạy mấy lạy... cũng chẳng mất mát gì.

Lão già kia hừ một tiếng, đột nhiên đồng dặc hô:

- Bọn tại hạ đi qua quý xứ bỗng gặp mưa rào vào đây trú ẩn, tự biết mình đường đột. Vậy xin có lời từ tạ. Hiền chủ nhân có chịu cho ra mắt chăng?

Lão vận động trung khí hô mấy câu này cho vang đi rất xa. Hồi lâu hậu viện vẫn không thấy động tĩnh gì.

Lão già lại lắc đầu lớn tiếng:

- Chủ nhân đã không muốn tiếp kiến tục khách, bọn tại hạ cũng không dám quấy nhiễu, chỉ xin ẩn mưa ngoài sảnh đường này để chờ trời tạnh là lập tức động thân.

Lão nói rồi giơ tay ra hiệu cho mọi người đừng ai lên tiếng, để lão chú ý lắng tai nghe. Nhưng thủy chung vẫn chẳng thấy phản ứng.

Một hán tử khẽ nói:

- Chương lão đại! Bất luận họ là người hay là ma quỷ cũng mặc. Chúng ta chờ đến sáng mai, cho một mớ lửa đốt mẹ nó đi là xong.

Lão già lắc đầu đáp:

- Chúng ta chưa làm xong việc lớn, không nên để xảy ra nhiều chuyện. Hãy ngồi xuống nghỉ đi.

Mọi người quần áo đều ướt sạch liền đốt lửa ngay trong sảnh đường để hơi cho khô.

Một đại hán lấy bầu rượu mở nút đưa cho lão già uống.

Lão già uống mấy tợp rượu rồi, liếc mắt ngó Từ Thiên Xuyên hỏi:

- Hứa lão gia! Mấy người nhà của lão gia là người trong một nhà mà sao khẩu âm lại khác nhau? Lão gia ở kinh thành, còn mấy vị kia lại ở Vân Nam phải không?

Từ Thiên Xuyên cười đáp:

- Thính giác của lão gia thật là lợi hại! Quả nhiên là một tay lão luyện giang hồ. Đại muội tử của tại hạ gã bán về Vân Nam. Muội phu cùng ngoại sanh đều là người ở Vân Nam. Nhị muội tử của tại hạ lấy chồng người Sơn Tây. Nam bắc đôi đường xa cách, mười mấy năm cũng khó được một lần hội diện.

Hắn kêu Ngô Lập Thân bằng muội phu, tức là dùng từ ngữ lịch sự. Theo thói quen phương bắc hỏi bảy giờ nếu kêu chú dượng bằng đại cử tử, hay tiểu cử tử thì chẳng khác gì mắng vào mặt người ta.

Lão già gạt đầu mấy cái, uống mấy hớp rượu, rồi hé mắt nhìn mọi người hỏi:

- Phải chăng mấy vị từ Bắc Kinh đến đây?

Từ Thiên Xuyên đáp:

- Phải rồi!

Lão già hỏi:

- Dọc đường lão gia có thấy tên tiểu thái giám nào chừng 15, 16 tuổi không?

Câu hỏi này khiến bọn Từ Thiên Xuyên trong lòng hồi hộp. May mà lão chỉ chú ý ngó Từ Thiên Xuyên bằng vẻ mặt rất bình tĩnh, thản nhiên như không có chuyện gì.

Ngao Bưu và Mộc Kiếm Bình biến sắc, nhưng người ngoài không để ý.

Từ Thiên Xuyên hỏi:

- Lão gia hỏi bọn thái giám ư? Trong thành Bắc Kinh nhiều lắm, già có, nhỏ có. Cứ ra khỏi cửa là gặp họ.

Lão già hỏi:

- Tại hạ muốn hỏi lão gia dọc đường có gặp gã không, chứ đâu phải nói chuyện trong thành Bắc Kinh?

Từ Thiên Xuyên cười đáp:

- Lão gia ơi! Lão gia nói thế là không được rồi. Theo luật lệ nhà Đại Thanh ta thì các vị thái giám hễ ra khỏi thành là phạm vào tử tội, chứ không phải như triều nhà Minh trước. Bọn thái giám thật là oai vệ. Hiện giờ làm gì có tên thái giám nào dám ra khỏi kinh thành một bước?

Lão già "ô" lên một tiếng rồi hỏi:

- Biết đâu gã không cải trang để ra ngoài?

Từ Thiên Xuyên lắc đầu quày quạ đáp:

- Chẳng ai dám lớn mật thế! Chẳng ai dám lớn mật thế!

Hắn ngừng lại một chút rồi hỏi lại:

- Lão gia tử! Lão gia muốn kiếm tên tiểu thái giám thế nào? Khi bọn tại hạ lên Sơn Tây thăm người nhà xong trở về kinh đô nghe ngóng giúp lão gia, gọi là làm duyên gặp gỡ giữa đường.

Lão già kia háng giọng một tiếng rồi đáp:

- Đa tạ Hứa lão gia! Tại hạ không hiểu có sống lâu được đến thế chẳng?

Đoạn lão nhắm mắt không nói nữa.

Từ Thiên Xuyên tự hỏi:

- Lão nghe ngóng tên tiểu thái giám 15, 16 tuổi phải chăng là Vi hương chủ? Bọn này đã chẳng phải là người Thiên Địa Hội, cũng không ở trong Mộc vương phủ thì mười phần có đến tám, chín là bất thiện với mình. Ta phải dò la cho biết rõ mới được. Lão không dây với ta, nhưng ta cần dây với lão.

Hắn nghĩ vậy liền gọi chuyện:

- Lão gia tử! Trong thành Bắc Kinh có vị tiểu thái giám tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ. Chắc lão gia tử cũng đã được văn danh. Đó là tên thái giám đã cắt đầu Ngao Bái lập nên công lớn.

Lão già giương mắt lên hỏi:

- ô! Phải chăng vị thái giám đó là Tiểu Quế Tử, Quế công công?

Từ Thiên Xuyên đáp:

- Không phải y thì còn ai vào đấy? Y là một nhân vật có đóm lược lại đầy lòng dũng cảm. Võ nghệ y rất cao cường, tưởng ít người bì kịp.

Lão già kia hỏi:

- Tướng mục vị thái giám kia thế nào? Lão gia đã gặp mặt chưa?

Từ Thiên Xuyên cười đáp:

- Quế công công ngày nào chả đi lại trong thành Bắc Kinh? Người Bắc Kinh chẳng mấy ai là không biết y. Quế công công là một chú bé đen đui mà béo mập. Tại hạ tưởng y đến 18, 19 tuổi chứ không tin là 15, 16 tuổi.

Phương Di bóp mạnh tay Vi Tiểu Bảo một cái. Mộc Kiếm Bình cũng khẽ huých khuỷu tay vào sau lưng gã. Máy người đều cười thầm.

Vi Tiểu Bảo đang sợ ma sợ quỷ nghe lão già kia hỏi đến mình, trong lòng ngấm ngấm tính toán, quên cả chuyện sợ ma quỷ.

Lão già kia lại hỏi:

- Thế ư? Tại hạ nghe người ta nói thì lại khác hẳn. Quế công công chỉ là một đứa nhỏ 13, 14 tuổi mà xảo quyết cơ biến phi thường. E rằng gã giống cháu ngoại của lão gia đến mấy phần. Ha ha...!

Lão nói rồi quay sang ngó Vi Tiểu Bảo.

Lưu Nhất Chu đột nhiên xen vào:

- Tại hạ cũng nghe nói Tiểu Quế Tử là một thằng nhỏ dê hèn vô liêm sỉ, ưa dùng thuốc mê. Gã đã sử dụng thuốc mê đánh ngã Ngao Bái trước rồi mới giết hắn. Nếu không thì tên tiểu tặc đó đã nhát gan lại sợ bọn ma quỷ làm sao mà giết được Ngao Bái?

Hắn quay lại ngó Vi Tiểu Bảo cười hề hề hỏi: "Có phải thế không, biểu đệ?"

Ngô Lập Thân tức quá xoay tay tát vào mặt Lưu Nhất Chu.

Lưu Nhất Chu vội cúi xuống tránh khỏi cái bạt tai rồi vùng chân trái đứng ngay dậy.

Ngô Lập Thân lại xoay tay phóng chưởng ra chiêu "Tần Quỳnh hoán giản".

Lưu Nhất Chu vừa né tránh vừa bằng mình theo nửa chiêu "Kiêu thiên tử" tiếp đến chiêu "Kim mã tê phong" đều là chiêu thức trong Mộc gia quyền.

Một bên vội đánh, một bên vội tránh, bất giác đã thi triển quyền pháp của bản môn.

Lão già họ Chương đứng dậy cười nói:

- Hay lắm! Các vị hoá trang giỏi thiệt!

Lão vừa đứng dậy, mười mấy tên thủ hạ cũng đứng lên theo nhảy xổ lại.

Ngô Lập Thân rút thanh đoản đao trong bọc ra. Lão vùng đao qua mé tả chém ngã một hán tử. Tiếp theo lão đưa đoản đao sang mé hữu. Lại một hán tử nữa bị trúng đao vào cổ họng.

Lão già kia thò tay vào sau lưng rút ra một cặp phán quan bút.

Cặp bút xát vào nhau bật lên tiếng lách cách khiến người nghe nhức răng tê gân rất khó chịu.

Lão già họ Chương vung cặp bút tay trái điểm vào cổ họng Ngô Lập Thân, tay mặt phóng tới trước ngực Từ Thiên Xuyên. Một mình lão tấn công hai người mà thân thủ rất linh động thần tốc.

Từ Thiên Xuyên lạng người sang mé hữu. Tay trái hấn nhằm chụp vào một mắt một đại hán.

Đại hán này ngửa người về phía sau. Thanh đơn đao trong tay gã bị Từ Thiên Xuyên đoạt mất.

Sau lưng gã đau nhói lên. Chính thanh đao của gã đã đâm vào bụng.

Từ Thiên Xuyên đoạt được đơn đao lại giết hai người liền.

Bên kia Ngao Bưu cũng đã cùng người động thủ.

Lưu Nhất Chu ngần ngừ một chút rồi cởi nhuyễn tiên xông ra chiến đấu.

Bên đối phương tuy đông người, nhưng ngoài một mình lão già đang chiến đấu ngang mức với Ngô Lập Thân, còn toàn hạng tầm thường không chống nổi đối thủ.

Vì Tiểu Bảo thấy bên mình chiếm phần tiện nghi, liền tự nhủ:

- Chỉ cốt đừng đụng vào lão già, còn ngoài ra cũng có thể đối chọi được một lúc với họ.

Gã rút trủy thủ cầm tay toan xông ra.

Phương Di giữ gã lại nói:

- Bên mình nhất định thắng rồi, người bất tất phải trợ lực.

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Ta cũng biết nhất định thắng mới xông ra, chứ bên mình thua thì chỉ có đường chạy trốn.

Bỗng nghe những tiếng lách cách vang lên! Lão già kia lại cọ xát cặp phán quan bút vào nhau.

Bọn thủ hạ của lão vội kéo đến phía sau lão, bày thành một thế trận rất mau chóng.

Bọn hán tử chỉ cần bước chuyển đi một chút là lập xong phương vị. Mười mấy người xúm xít vào một chỗ mà cũng không đụng phải nhau.

Diễn biến này tỏ ra bình nhợt chúng đã luyện tập rất thành thuộc. Nguyên một vụ lập trận chúng đã tốn rất nhiều công phu.

Từ Thiên Xuyên và Ngô Lập Thân đều kinh hãi nhảy lùi một bước.

Ngao Bưu cậy mạnh xông vào. Đột nhiên bốn thanh đao từ trong trận nhất tề phóng ra. Hai thanh chém trên vai, hai thanh quét dưới chân, phối hợp với nhau xảo diệu vô cùng! Trung gian hai ngọn thương gạt đao của gã chém tới.

Ngao Bưu rú lên một tiếng:

- úi chao!

Bả vai gã bị trúng một đao.

Ngô Lập Thân vội la lên:

- Bưu nhi hãy lùi lại!

Ngao Bưu vội lùi lại nhảy ra ngoài.

Mới trong nháy mắt, chiến cục đã biến đổi, thế hơn thua đột nhiên đảo ngược.

Từ Thiên Xuyên và hai cô đứng ở phía trước Vi Tiểu Bảo để bảo vệ cho gã và quan sát đối phương vận dụng trận pháp ra sao.

Bổng lão già tay phải giơ phán quan bút lên, lớn tiếng hô:

- Hồng giáo chủ vạn niên bất lão! Vĩnh viễn được hưởng tiên phúc! Thọ ngang thượng đế! Thọ ngang thượng đế!

Mười mấy hán tử nhất tề giơ binh khí lên, đồng thanh lớn tiếng hô theo:

- Hồng giáo chủ thọ ngang thượng đế! Thọ ngang thượng đế!

Tiếng hô làm chấn động cả mái ngói. Tình trạng chẳng khác lũ điên khùng.

Bọn Từ Thiên Xuyên trong lòng kinh hãi không hiểu họ làm trò quỷ gì.

Vi Tiểu Bảo nghe nói đến ba chữ "Hồng giáo chủ" sức nhớ tới Đào Hồng Anh từ lời nói đến vẻ mặt lộ ra cực kỳ khủng khiếp, bất giác buột miệng la lớn lên:

- Thần long giáo! Bọn họ ở Thần long giáo rồi!

Lão già kia đột nhiên biến sắc hỏi:

- Người cũng biết tiếng Thần long giáo ư?

Rồi lão già cao tay mặt lên và hô lớn:

- Hồng giáo chủ thần thông quảng đại.

Giáo phái ta đánh bại khắp nơi,
Địch nhân thấy bóng chạy tới bời.
Cũng rắn cũng tan thành xác pháo.
Đồng bọn của lão cũng hô theo:
- Hồng giáo chủ thần thông quảng đại.

Giáo phái ta đánh bại khắp nơi,
Địch nhân thấy bóng chạy tới bời.
Cũng rắn cũng tan thành xác pháo.

Bọn Từ Thiên Xuyên nghe bọn kia niệm một câu là lại run lên một lần. Ai cũng cảm thấy hành vi của bọn đó thật ly kỳ quái lạ xưa nay chưa từng có. Lúc lâm địch cũng lớn tiếng niệm chú.

Vì Tiểu Bảo la lên:

- Bọn người này niệm chú đấy! Đừng mắc bẫy họ! Phải xông vào mà giết đi.

Lão già và đồng bọn càng niệm mau hơn. Bây giờ không phải lão già niệm một câu rồi bọn hán tử mới niệm theo, mà cả mười mấy người đồng thanh tụng niệm:

- Hồng giáo chủ ra oai sấm sét,
Chúng đồ nhi sức mạnh phi thường,
Ta một người, trăm địch khôn đương,
Địch hàng vạn, trăm quân đủ thắng.
Hồng giáo chủ thần minh như điện,
Chiếu nhãn quang ra khắp bốn phương.
Phận đồ nhi giết giặc lo lường,
Hồng giáo chủ thăng lên thần thánh.
Bọn đồ đệ hết lòng bảo vệ,
Dù hy sinh tính mạng cũng liều
Lên thiên đường mục đích cao siêu,
Về chín suối cũng là mãn nguyện.

Bọn Ngô Lập Thân, Từ Thiên Xuyên vội rút binh khí ra nghênh địch. Nhưng những người kia mới trong khoảnh khắc mà võ công tăng lên rất nhiều. Thanh đao phóng ra, ngọn thương đâm lại. Kinh lực lúc này của chúng

tăng lên gấp bội. Tên nào cũng tựa hồ si ngốc điên khùng, vung gươm đao chém loạn xà ngầu.

Mới vài hiệp, Ngao Bưu và Lưu Nhất Chu đã bị chém té. Tiếp theo Vi Tiểu Bảo, Phương Di và Mộc Kiếm Bình cũng bị đánh ngã.

Phương Di bị thương ở đùi, Mộc Kiếm Bình bị thương ở tay.

Vi Tiểu Bảo bị một thương đâm vào sau lưng. May gã có tấm áo lót hộ thân nên không thấu ruột, nhưng thế đâm mạnh quá, gã đứng không vững liền ngã chúi xuống.

Chẳng bao lâu cả Ngô Lập Thân lẫn Từ Thiên Xuyên cũng bị thương.

Lão già phóng chỉ điểm lia lịa vào huyết đạo mọi người.

Bọn chúng lại đồng thanh hô:

- Hồng giáo chủ thần thông quảng đại, thọ ngang thượng đế.

Chúng hô rồi đột nhiên ngồi phệt cả xuống. Tên nào cũng toát mồ hôi, thở lên hồng hộc ra chiều rất mệt nhọc. Thực ra cuộc chiến này chỉ kéo dài khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà đã phân thắng bại mà tưởng chừng họ phải kịch chiến trong mấy giờ.

Vi Tiểu Bảo thấy mọi người bên mình tuy bị thương nhưng không nặng lắm, chẳng gì đáng ngại. Gã mới hơi yên lòng, nghĩ bụng:

- Té ra bọn này dùng yêu pháp, không trách Đào cô cô mới nhắc đến Thần long giáo là đã sợ run. Quả nhiên thật khó lòng chống nổi bọn này.

Lão già ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Sau một lúc lâu, lão mới đứng dậy lau mồ hôi trán đi tới đi lui trong sảnh đường.

Sau một lúc nữa, bọn thủ hạ của lão cũng lục tục đứng dậy.

Lão già quay về phía bọn Từ Thiên Xuyên nói:

- Các ngươi tụng niệm theo ta. Này này! Hãy nghe cho kỹ! Ta niệm câu gì các ngươi niệm theo câu ấy. Đoạn lão cất tiếng niệm:

"Hồng giáo chủ thần thông quảng đại! Thọ ngang thượng đế."

Từ Thiên Xuyên mắng liền:

- Bọn ngươi là loài yêu quỷ háy lộng quỷ thần lại đòi lão gia làm trò khi theo. Nếu thế thì các ngươi mơ tưởng hão huyền.

Lão già tức giận cầm phán quan bút đâm vào trán Từ Thiên Xuyên đánh "chát" một tiếng. Lập tức máu tươi chảy đầm đìa.

Từ Thiên Xuyên lại thóa mạ:

- Quân cầu tặc! Loài yêu quái!...

Lão già quay sang hỏi Ngô Lập Thân:

- Người có niệm hay không?

Ngô Lập Thân chưa trả lời mới lắc đầu một cái thì lão già đã cầm phán quan bút phóng vào trán.

Lão già lại hỏi đến Ngao Bưu thì gã lớn tiếng thoá mạ ngay:

- Tổ bà nhà mi! Thọ ngang giống chó!

Lão già tức quá phóng bút mạnh hơn làm cho Ngao Bưu ngất xỉu.

Ngô Lập Thân không nhịn được, quát mắng:

- Thế mà cũng đòi làm hảo hán ư? Con mẹ nó! Người có giỏi thì giết chết bọn ta đi!

Lão già giơ phán quan bút lên hỏi Lưu Nhất Chu:

- Người có niệm không?

Lưu Nhất Chu sợ hãi đáp ứng:

- Tại hạ... tại hạ...

Lão già giục:

- Người niệm đi! Hồng giáo chủ thần thông quảng đại, thọ ngang thượng đế.

Lưu Nhất Chu lắp bắp:

- Hồng giáo chủ... Hồng giáo chủ...

Lão già khế chọc bút vào trán hắn một cái, hắn vội la:

- Dạ dạ... Hồng giáo chủ... Hồng giáo chủ thần thông quảng đại! Thọ ngang thượng đế!

Lão già nghe Lưu Nhất Chu niệm rồi cười hô hố nói:

- Có biết thời vụ mới là tay tuấn kiệt. Miễn cho thằng nhỏ này khỏi chịu đau về da thịt.

Lão đến trước mặt Vi Tiểu Bảo quát:

- Tên tiểu quỷ kia! Mi hãy niệm theo ta!

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta không cần theo lão!

Lão già quắc mắt lên hỏi:

- Mi bảo sao?

Lão giờ phán quan bút lên. Vi Tiểu Bảo liền lớn tiếng niệm:

- Vi giáo chủ thần thông quảng đại. Vi giáo chủ thọ ngang thượng đế, vĩnh viễn hưởng phúc thần tiên. Vi giáo chủ đánh đâu được đấy. Vi giáo chủ cất nhắc cho bọn các người đều lên thiên đường...

Miệng gã liền thoảng niệm liên hồi. Mỗi lần niệm Vi giáo chủ, thì chữ Vi gã nói hàm hồ hay kịt mũi một cái. Lão già kia có biết đâu gã man trá, yên trí là gã niệm Hồng giáo chủ. Lão nghe gã niệm xong trong lòng khoan khoái cười ha hả nói:

- Thằng lỏi con này khôn ngoan hơn.

Lão chạy đến trước mặt Phương Di sờ vào cằm nàng nói:

- ủa! Con nhỏ này tướng mạo ngộ quá. Hãy ngoan ngoãn niệm theo ta đi!

Phương Di ngoảnh mặt đi đáp:

- Không niệm!

Lão già giờ phán quan bút lên toan đâm thì mục quang lão chạm vào gương mặt xinh đẹp của nàng, lão sinh lòng bất nhẫn, đưa bút trở vào má nàng hỏi:

- Người có niệm không? Người còn thốt ra một câu "Không niệm" là ta vạch vào cái mặt người ba nét.

Phương Di quật cường không niệm, nhưng không nói ra miệng.

Lão già bảo:

- Một lần nữa, người có niệm hay không thì bảo?

Vi Tiểu Bảo xen vào:

- Để ta niệm thay y được không? Tiếng ta niệm còn hay hơn nhiều.

Lão già gạt đi:

- Ai mượn người thay?

Lão giờ phán quan bút lên đâm xuống vai Phương Di.

Phương Di đau quá không chịu được "ối" lên một tiếng.

Bỗng một hán tử cười nói:

- Chương tam gia! Nếu con nhỏ đó không niệm thì chúng ta lột hết quần áo thị ra.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới
- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>